

הוא שחוק שותף עם שכניו. שבמבוי לשם שהפסד בעלמא ולא לשם ערוכ: א"צ לערב. והוא שיהיו כולן שותפין בכלי אחד ודוקא שותפי מבוואות הוו ציין דתתן כלל מערבין ומשתתפין אבל ערובי חצירות אין מערבין אלא בפת דערוב משום דירה

הוא ודירה של אדם אין לבו נמשך אלא בפת ואם שתף שותפי מבוואות בפת כ"ש דחשיב טפי וסומכין על איהו שתוף של פת במקום ערוכ וא"ל לערב ערובי חצירות אבל אם נשתתפו ציין או בשאר דברים לריכס לערב עירובי חצירות ואין סומכין על השתוף כדי שלא תשתכח תורת ערוכ מן התיטקות: ר"ש אומר כו'. ואין הל' כר"ש: ׀ במרקלין. בית גדול ורחב מושב מלכיס ותלקויה לתמשה וכולן יש להן פתח מן המרקלין להלך ולריכס לערב עם שאר בני החצר: בית שמאי אומרים. רשותיך

חלוקים ולריך שכל חצורה וחצורה: וב"ה אומרים. אין מחילה זו חלוק רשות. ובזמן שחלקו המרקלין לחצירות גדולות המניעות לתקרה כלי עלמא לא פליגי דהוי חלוק רשות משום דהוי כשרים בחצירות ובעלויות. כי פליגי דחלקו במחילות נמוכות שאין מניעות לתקרה ב"ש סברי מחילה כזו היא חלוק רשות וב"ה סברי לא היא חלוק רשות: ׀ האהין השותפין. הכי קאמר האהין שאוכלין על שלקן אביהם והשותפים האוכלים

וכתב רש"י ואע"ג דדין בחצר לא חזי מגו דחזי למלתיה בשתוף בכלי אחד. גמ'. ודהתי סיפא לזה ציין ולזה בשמן לריכס לערב ה"ה יין ויין בשני כלים אלא אורחא דמלתא נקט. ועוד דלא הולך התנא לפרש דסתם יין וסתם בשני כלים. תוספות: ׀ המש' חבורה שבצדו במרקלין. [כתב הר"ב] וכולן יש להם פתח פתוח להלך וכ"כ רש"י וכתוב הטעם דאל"כ לא היו לריכס לתת ערוכ אלא ב' הפנימים משום דליכך כולנו החיובים הוו כבית שער שלהם ותתן במשנה ד' פ"ח דבית שער אינו אוסר. ומיחו אותו שלפני הפנימי לא מקרי בית שער כר"י דס"פ גמ'. ומ"ש עוד הר"ב ולריכס לערב עם שאר בני החצר משום דאל"ה שאין כאן עוד דירון בחצר אינן לריכס ערוכ כלל דפ"כ לא חמירין שהן חלוקין לב"ש כדלית ליה ולב"ה כדלית ליה אלא כשיש דירון חמירין בחצר. וכן מסיק בטור כו' ש"פ. ועי' במשנה דלקמן דבעינן נמו שאין נותנין הערוכ במרקלין זה והכי תניא אמתני' דהכא: ומודים בזמן שמקלקלן שרייין בחדרים או בעלויות. בגמ' מאי חדרים ומאי עליות חילמא חדרים ממש ועלויות ממש. פירש"י שלא היו מחזירים מעולם. פשיטא. אלא לאו כענין חדרים כענין עליות ומאי

איכו לאשתריו לא מלי לאקטוי: ׀ ר"י אומר במזיד אוסר. היינו בללא החזיקו בו כבר שאם החזיקו והולירו מבתיהם להלך שוב אינו יכול להסור כדפירש הר"ב במשנה ב' ואפילו לר' [דהתם]: ׀ אין לריכס לערב. כתב הר"ב ודוקא שותפי מבוואות כו'. ופי' לערב לשחק. המגיד רפ"ה

במזיד. הרי זה אוסר יו'. דברי רי"ב. רבי יהודה אומר. במזיד אוסר יו'. בשוגג אינו אוסר: ׀ בעל הבית שדחה שותף לשכניו (ב) לזה ביין. ולזה ביין. אינם צריכים לערב (ב) לזה ביין ולזה בשמן. צריכים לערב. רש"י אחד זה ואחד זה. אינם צריכים לערב (ב): ׀ המש' חבורה ששבתו במרקלין אחד (א). בש"א ערוכ לכל חבורה וחבורה (ב). ובה"א ערוכ אחד לכולן (ג). ומודים בזמן שמקצחין שרוין בחדרים. או בעלויות (ד) שהן צריכין ערוכ לכל חבורה וחבורה: ׀ האהין

לריך לערב בחצירות שהרי התיטקות מדיין בפת עכ"ל כלומר יודעים במשום השתוף של פת מטלטלין בחצרות ולא יבואו לטלטל בחצרות בלא שתוף הפת אבל ליין וסאר דברים אין לתיטקות הכירא כי אין משגיחין בדברים כעשה בהם דבר מה כי אם אל הפת עיניהם תלויות ומשגיחין לדעת מה יעשה בו. וא"ס ותיפוק ל' בלא תשתכח כו' היאך נסמך על שתוף מבוואות בלא בפת במקום עירובי חצירות שאינו אלא בפת. הא מלתא ל"ק דהא איכא דס"ל גמ' דה"ל דאמרינן על שתוף בלא בפת כו'. סומכין עליה בחצר ע"כ. ומ"ש הר"ב והוא שיהיו כולן שותפים יין ויין בשני כלים אלא אורחא דמלתא נקט. ועוד דלא הולך התנא לפרש דסתם יין וסתם בשני כלים. תוספות: ׀ המש' חבורה שבצדו במרקלין. [כתב הר"ב] וכולן יש להם פתח פתוח להלך וכ"כ רש"י וכתוב הטעם דאל"כ לא היו לריכס לתת ערוכ אלא ב' הפנימים משום דליכך כולנו החיובים הוו כבית שער שלהם ותתן במשנה ד' פ"ח דבית שער אינו אוסר. ומיחו אותו שלפני הפנימי לא מקרי בית שער כר"י דס"פ גמ'. ומ"ש עוד הר"ב ולריכס לערב עם שאר בני החצר משום דאל"ה שאין כאן עוד דירון בחצר אינן לריכס ערוכ כלל דפ"כ לא חמירין שהן חלוקין לב"ש כדלית ליה ולב"ה כדלית ליה אלא כשיש דירון חמירין בחצר. וכן מסיק בטור כו' ש"פ. ועי' במשנה דלקמן דבעינן נמו שאין נותנין הערוכ במרקלין זה והכי תניא אמתני' דהכא: ומודים בזמן שמקלקלן שרייין בחדרים או בעלויות. בגמ' מאי חדרים ומאי עליות חילמא חדרים ממש ועלויות ממש. פירש"י שלא היו מחזירים מעולם. פשיטא. אלא לאו כענין חדרים כענין עליות ומאי

טו

ה' עירובי חצירות. וכל שותף עם שכניו. שבמבוי לשם שהפסד בעלמא ולא לשם ערוכ: א"צ לערב. והוא שיהיו כולן שותפין בכלי אחד ודוקא שותפי מבוואות הוו ציין דתתן כלל מערבין ומשתתפין אבל ערובי חצירות אין מערבין אלא בפת דערוב משום דירה הוא ודירה של אדם אין לבו נמשך אלא בפת ואם שתף שותפי מבוואות בפת כ"ש דחשיב טפי וסומכין על איהו שתוף של פת במקום ערוכ וא"ל לערב ערובי חצירות אבל אם נשתתפו ציין או בשאר דברים לריכס לערב עירובי חצירות ואין סומכין על השתוף כדי שלא תשתכח תורת ערוכ מן התיטקות: ר"ש אומר כו'. ואין הל' כר"ש: ׀ במרקלין. בית גדול ורחב מושב מלכיס ותלקויה לתמשה וכולן יש להן פתח מן המרקלין להלך ולריכס לערב עם שאר בני החצר: בית שמאי אומרים. רשותיך חלוקים ולריך שכל חצורה וחצורה: וב"ה אומרים. אין מחילה זו חלוק רשות. ובזמן שחלקו המרקלין לחצירות גדולות המניעות לתקרה כלי עלמא לא פליגי דהוי חלוק רשות משום דהוי כשרים בחצירות ובעלויות. כי פליגי דחלקו במחילות נמוכות שאין מניעות לתקרה ב"ש סברי מחילה כזו היא חלוק רשות וב"ה סברי לא היא חלוק רשות: ׀ האהין השותפין. הכי קאמר האהין שאוכלין על שלקן אביהם והשותפים האוכלים

שנויי נוכחאות

במזיד. כתיב. וכל שותף עם שכניו. שבמבוי לשם שהפסד בעלמא ולא לשם ערוכ: א"צ לערב. והוא שיהיו כולן שותפין בכלי אחד ודוקא שותפי מבוואות הוו ציין דתתן כלל מערבין ומשתתפין אבל ערובי חצירות אין מערבין אלא בפת דערוב משום דירה הוא ודירה של אדם אין לבו נמשך אלא בפת ואם שתף שותפי מבוואות בפת כ"ש דחשיב טפי וסומכין על איהו שתוף של פת במקום ערוכ וא"ל לערב ערובי חצירות אבל אם נשתתפו ציין או בשאר דברים לריכס לערב עירובי חצירות ואין סומכין על השתוף כדי שלא תשתכח תורת ערוכ מן התיטקות: ר"ש אומר כו'. ואין הל' כר"ש: ׀ במרקלין. בית גדול ורחב מושב מלכיס ותלקויה לתמשה וכולן יש להן פתח מן המרקלין להלך ולריכס לערב עם שאר בני החצר: בית שמאי אומרים. רשותיך חלוקים ולריך שכל חצורה וחצורה: וב"ה אומרים. אין מחילה זו חלוק רשות. ובזמן שחלקו המרקלין לחצירות גדולות המניעות לתקרה כלי עלמא לא פליגי דהוי חלוק רשות משום דהוי כשרים בחצירות ובעלויות. כי פליגי דחלקו במחילות נמוכות שאין מניעות לתקרה ב"ש סברי מחילה כזו היא חלוק רשות וב"ה סברי לא היא חלוק רשות: ׀ האהין השותפין. הכי קאמר האהין שאוכלין על שלקן אביהם והשותפים האוכלים

י כ"ן תפארת ישראל י כ"ן

הוא: (כו) דקניס שוגג אטו מזיד: (כו) מיהו בהחזיקו כבר אינו אוסר ככ"ו: (כז) חדרים במבוי, והי' להם ביחד יין, ולא התכוונו לשם שיתוף מבוואות: (כח) שיתוף מבוואות דלילו ערובי חצירות לריך פת שלם חוקא. ולרמ"א (שפ"ו) דביטעבד סומכין אשיתוף תחת ערוכ אפי' נשתתפו רק ציין, וי"ל דא"ל לערב ערובי חצירות קאמר הנא, דסומכין אשיתוף ציין: (ל) וקיי"ל כר"ש, והוא שיהי' הכל בכלי א', ואפי' בלוח ציין ולזה ציין (טור שפ"ו. ורמ"א שפ"ו ס"ג): (לא) ארמון פ"ט צו חדרים הרבה (וב"ל דערקלין הוא מערקין ערוקו גילן (פ"ו דית/

ר"ל פתחים סגורים, דדירת בני ארמון אינו נוח לנטעם עם כמו אלל טדיוס. וכמו קן נקרא מה"ע בלי"א (שלאסס). א"חכ מלחתי קאת מזה נבשו' מהרמ"ע סו"מ (ס"ט). ומיירי שיש ציין כל חבורה וחבורה מתיחא שאינה מניעה לתקרה, וכל הדר פתוח להלך, ולריכס לערב עם שאר בני החצר: (לב) כל א' וא' תתן קמה להפס: (לג) דמחשבו כאילו דיון כולן בבית א', ודי בשיתוף א' בעד כולן, וא"ל לזכות להן, דכיון דביטוהו א"ל עירוב, וה"ל א' מהן ממילא כשליח בעד כולן: (לד) ה"ק בזמן שדרים בחדרים אהין כענין עליות נפרדים, שחלוקים במחילות המניעות

תוספות רע"ק

אבל למה דנקב רש"י הטעם דמצי לאהדורי ביה למאי צריך לפרש החזיקו מבע"ה. וצ"ע: ׀ ובר"טב"א הכי'א בשם הירושלמי דאף לשינוי ב' הנ"ל דשמעא דר"י דיהוויר מבישולו והו' רק בצדוקי דאע"ג דמבבל בישראל לא אליה ביטוליה ולא נטר ומבבל אבל בישראל נטר אליה ביטוליה וכיון דאחזיקו בני מבוי מבוי תו לא מצי למיהדר ביה: ׀ [אות נ] במשנה ד"ה ואהרן זה אינם צריכים לערב. בסוגיין מוקי רבה בחצר שביין ב' סבואות וערכו עם מבוי זה ועם מבוי זה והניחו העירוב בחצר כדון שיתופי סבואות ואין צריכין לערב דקאמר רש"י. היינו דהחצר סתם עם המבואות והם עמה. אבל המבואות אסורות זו לזו. ור"ש לפעמיה דס"ל הכי לעיל פ"ד מ"ו בגי' חצירות. ורבנן לפעמיהו דס"ל דהאמצעות ג"כ אסורה עם שניהם משום הכי אילו ערבו ביין היו כולם סותרים זה בזה דלעיל

מירי שהניחו העירוב באמצע בב' בתים מש"ה לא מהני לחיצונות אבל הכא כמנהג בחצר שלשתן מותרות זו בזו. אבל ביין ושמן דלא הוי עירוב להדרי והחיצונות אסורות זה בזה גם האבצעי אסור עמהם. ור"ב יוסף מוקי פלוגתייהו דר"ש ורבנן בפלוגתא דרבנן ור"י בן נורי דר"ש ס"ל כר"ב: ׀ דיון ושמן מחזירי זה לזה ומקרי יכול לערב זה בזה והך תירוצא דר"י לא שייך רק אליבא דאבוי דמוקי מתני' דהכא דיון ביין בב' כלים מהני ויין ושמן לא דלא הוי לעירובי מש"ה דר"ש ס"ל כר"ב: ׀ מקרי הוי לערובי אטו דלרבא דמוקי מתני' דיון ביין מהני רק בכלי א' והא דנקב ביין ושמן מכל דאורחא דמלתא דהם בב' כלים א"כ מה בכך דר"ש ס"ל כר"ב: ׀ דהוי לערובי הא אפילו יין ביין בב' כלים לא מהני. וע"כ דרבא ס"ל באוקימתא דרבה דמירי בחצר שביין ב' סבואות. והרע"ב קיצר מאד

תוספות חדשים

ה הר"ב ד"ה א"צ כו' במקום עירוב עכ"ל ורמ"א סימן שפ"ו הביא י"א דסומכין אשיתוף במקום עירוב אפילו לא נשתתפו ללא ציין וכן סומכין אשיתוף במקום עירוב: ׀ האהין כו' כדדפוסטובס לגוסט ז' וז"ל לל לחת ואח"כ (ד"ס). ׀ האהין (השותפים). דלס

ראשון לציון

משנה האהין המוספין במשכ"ג א"תא האהין שתיי אולגין וי"ל רש"י שהתפין לא נטוין עכ"ל אכן כפי' המעשות להכניס א"תא וי"ש כמו שפירש הר"ש מנעטויה:

הדר עם הנכרי פרק ו עירובין

ה דבש הערות. פ"ט פ"א
 ו עם נשתתפו. פ"ט פ"ב
 עירובי החצרות. פ"ט פ"ג
 פ"ט פ"ד
 פ"ט פ"ה
 פ"ט פ"ו
 פ"ט פ"ז
 פ"ט פ"ח
 פ"ט פ"ט

יורה מחילות המגיעות לתקרה ש"מ דמחיתום כאלו לא פליגי
 וכדכתיב הר"ב: ׀ וישנים בבתיהם. כתב הר"ב הוהיל וחלוקים
 דיוריהן בלינה וגם אין חולקין כו'. משמע דתרתו בעיניו שיהיו
 חלוקים בלינה ושלא יחללו כו' ממש חבל אם חסר אחת משתיהן
 או שאוכלין משולחן אחד ממש חש"פ

האובלים על שלחן אחד. והולקין על שלחן אביהם לאו דוקא אלא
 טעמין מוזנותיהן מבית אביהן והולקין אותם כל אחד בביטו. וכן
 הסתפין עושים מלאכה אצל בעל הבית אחד בנחתפיה ומטלין
 מוזנותיהם מבעל הבית ומוליקין לאכול בבתיהם: וישנים
 בבתיהם. והם ואביהם [ואחרים]

שנויי גוסהאות

במכ"ט וחשתתפו;
 במכ"ט ובכ"ט ובכ"ט
 ליהא וכן ליהא כתיב
 וכתיב: וכן ליהא כתיב
 (חשתתפו ל"ג) ח"ך כתיב
 כ"ט ליהא וכן ליהא כתיב
 כתיב: וכן ליהא ליהא
 מיתיה ליהא חש"פ (ד"ס)
 וע"י במחור. עירובי אוכלין.
 כתיב: ובכ"ט שאוכלין.
 וכ"ט כתיב: ובכ"ט;
 ח"ו אוכלין. פ"ט (אם)
 כתיב: ליהא וכן ליהא
 במ"ט. במ"ט (אם)
 רשותו. וכ"ט במכ"ט;
 כתיב: ליהא וכן ליהא
 במכ"ט ובכ"ט ובכ"ט
 (וכ"ט ביטל). שמוליקין
 עירובין במקום אחר.
 במכ"ט ובכ"ט שתי
 מוליקין את עירובם לבסוף
 אחר. וכ"ט כתיב: ובכ"ט
 ובכ"ט ובכ"ט
 שמוליקין) וכ"ט כתיב;
 כד"ט. במקום אחר. אם
 (היה) עירוב כתיב ליהא
 דיוורין (במחור). במכ"ט
 ד"ס. ויט"ט כתיב: וקושי
 ליהא וכן ליהא כתיב (אם)
 בגלוי וכן ליהא וכן ליהא
 כתיב: (א"ט) ד"ט. כ"ט
 מסתכל) וכן משמע מרש"י
 ומפ"י ל"ו יותן שלא היה
 לפניהם (ד"ס). וכן משמע
 מהרשב"ם. ה' פתוחות
 זה לזה. כתיב: ובכ"ט
 שפתוחות. ע"ב
 החצרות. כתיב: בגמ' ועובד
 וכתיב: ועירובי ועובד
 בו חצר: כדתיב: ובכ"ט...
 החצר וכ"ט כתיב
 ובכתיב: (וכ"ט שכן)
 ברהרין כאן וכאן מבני
 מבני ולא נשתתפו
 פותרין) בחצרות. כ"ט
 ליהא כתיב: כ"ט. מבני
 מבני ולא נשתתפו. כדתיב
 ובכתיב: מבני חבובין;
 כתיב: ואם שבת אחד
 סתן ולא נשתתפו: כתיב
 ואם שבת אחד מבני
 חבובין. וכ"ט כתיב
 וכתיב: (וכ"ט ליהא
 למ' ואם); במכ"ט ד"ו

שחלוקים בלינה או שאין חלוקים
 בלינה חש"פ שאין חולקין משולחן
 אחד ממש לעולם ח"ט לערב הוהיל
 ובדבר אחד אינן חלוקים או בלינה
 או בפס. ומשמע מיהא דכתיב
 חלוקים בלינה דבעי קבלת פרס
 ולר"ך טעם להלק בין פת ללינה.
 ובגמ' פליגי אי מקום פיתא גורם
 אי מקום לינה גורם. ומשמע דלמ"ד
 לינה גורם אין לר"ך כלל לקבלת
 פרס כמו שאין לר"ך שום שותף בלינה
 למ"ד מקום פיתא גורם. ועוד כל
 הסוקים פסקו דמקום פיתא גורם.
 ולהר"ב משמע דמקום לינה וקבלת
 פרס סגי. ובטור כיון ש"ע צ"ע
 דפסק כמ"ד מקום פיתא גורם ולא
 חולקין כלל בחד מקום לינה כתב

השותפים שהיו אוכלין על שולחן אביהם.
 וישנים בבתיהם. צריבין עירוב לכל אחד
 ואחד. לפיכך אם שבת אחד מהם ולא
 עירב. מבטל את רשותו. אימתי בזמן
 שמוליקין עירובן במקום אחר. אבל אם
 היה עירוב באצלם. או שאין עמהן דיוורין
 בחצר. אינן צריבין לעירוב. אף חמש חצרות
 פתוחות זו לזו. ופתוחות למבוי. ערבו
 בחצרות. ולא נשתתפו במבוי. מותרין
 בחצרות. ומותרין כאן וכאן. ערבו בחצרות
 ונשתתפו במבוי ושבת אחד מבני חצר. ולא
 עירב מותרין כאן וכאן. מבני מבוי חצר. ולא
 נשתתפו מותרין בחצרות. ואסורין במבוי חצר
 שהטבו

הלכך החמין שאוכלין בבית אביהם וישנים בבתיהם אינן אוסרין
 והם ונתן להם פרס והולקין בבתיהם אוסרין וכו' פ"ט. והוא
 מבטליהו זאת ולמדנו מדבריו דהא דתנן וישנים בבתיהם לאו
 למימרא דמקום לינה מעבד אלא משום דמסתמא בבית שכינים
 שם הם אוכלין הלכך תני וישנים בבתיהם לגלוי ולפרושי דהא
 דתני שהיו אוכלין על שלחן אביהם ללא משולחן ממש הוא
 שהיה ישנים בבתיהם ומסתמא שם אוכלין אלא דמקלנין פרס הן.
 והשתא עיקרא דמלתא הוהיל ואינן אוכלין על שלחן אביהם ממש
 אלא אוכלין בבתיהם הלכך צריבין עירוב וקבלת פרס זה מהני להו
 כסופא דמהנין דחבל אם היה עירוב כו' וכך הוה ליה להר"ב
 לכתוב הוהיל וכן חלוקים דיוריהן בלינה והלכך אין אוכלין כו':
 ה' מותרין כאן וכאן. כתב הר"ב דטעמא מאי אין סומכין כו'
 ומיירי בנשתתפו ציין דחילו בפת כומיין לעולם כדפי' הר"ב
 ואין אומרים שיעיל העירוב במקום שחוף כיון שהעירוב נשתתפו.

פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי. בגמ' מוכח דלא טעין
 במתניתין פתוחות זו לזו משום דקיי"ל שאין מבוי ניתן בלתי
 או קורה עד שיהיו בתים והלכות פתוחים להוכיח כיוצא בזה
 בתים פתוחים לכל הלך ושהיו חלרות פתוחות למבוי והנך
 כיון דכולן פתוחות זו לזו ומעורבות יחד דלך פתוחות חזא
 חשיב להו ולא טעין אלא חמש חלרות פתוחות למבוי: ערבו
 החצרות. כל אחת לעצמה: מותרים בחצרות. מותרין כל
 בני חצר לעצמן ואסורין במבוי דאין סומכין על עירוב במקום
 שחוף: ואם נשתתפו. נמי במבוי לאחר שערבו בחלרות מותרין
 כאן וכאן: ושבת אחד מבני חצר ולא עירב. בחלרו להסיר
 חצרו אצל שחוף היה לו חלק: מותרין כאן וכאן. דטעמא
 מאי

לפיל במשנה ה': מבני מבוי ולא נשתתפו כו'. ואסורין במבוי
 דהכא טעמא אחרונה איכא מה שאין סומכין על עירוב במקום
 שחוף

תוספות חדשים

דאם לא עירב לר"ך לנטול
 ואל' דהא דנדענדי חס
 שכה ח"ט לנטול חס
 ה"ל לנטענין זה ג"כ
 במתניתין י"ו הקדומים
 ולפני משום דקילו כח
 כשעירוב נא חלון כו' הא
 דנדענדי נא כתיב ח"ט:
 (ממחורש"ח ז"ל):

יבין תפארת ישראל יבין

המגיעות לתקרה: (לה) ח"ט חזים שאוכלין מוזנותיהם כל א' לבד,
 משולחן אביהם, או שותפין שאוכלין יחד על שולחן אחד (אב"ו כו')
 נטעין פרס משולחן אחד עושין מלאכה אלא כשה"ב וממנו מקלנין פרס,
 אכל בנחת כל אחד אוכל בחדרו: (לו) וכולן דרים עם אחרים והכל
 בחצר א' (אב"ו וס"ה כאן עמדה דיורים אחרים): (לו) קמ"ל דכופין
 על מדת סודם, מדב"ל אינו יכול להוציא: (לח) שמתנין העירוב
 בבית אחר: שכתב: (לז) שכלן מניחין העירוב בבית אביהן,
 (אב"ו) או בבית שסם אוכלין בחדר אחד, אפ"י שהוא מחוץ לבית אביהם
 וישנים כל אחד בחדרו) והרי הבית שמתנין שם העירוב, ח"ט ליהן
 פה: (מ) שאין דר בחצר רק הם: (מא) מדאולקין יחד: (מב) בגמ'
 קאמר דל"ב פתוחות זל"ז, דלע"ג דלע"ג (פ"ד ליה) אמרי' דבפתוחות'
 זל"ז וגם ל"ה, אין להם דריסה רגל זע"ז, ע"כ"ס הכא כשפתוחות
 זל"ז ומעורבת יחד, הו"ל כחד חצר, ובכ"ט חש"פ שיעירבו אסור
 לנטול (במחור) [במבוי], דהרי אין מבוי ניתן בלתי וקורה עד שיהיו כו'

חלרות פתוחות לה: (מג) כל חצר לעצמה: (מז) דאין סומכין לעירוב תחת
 שיתוף: (מח) ר"ל גם במבוי: (מט) (אב"ו) ק' פשיטא וז"ל דכ"ט לר"ך
 לשתתפו ואח"כ לערב דלו אין העירוב סותר לשיתוף, משא"כ כשערבה
 החילה כל חצר כפ"ע הרי ספידו ארע זמ"ז, וכששתתפו אח"כ סותר השיתוף
 לעירוב, סד"א דמתבטל העירוב ע"ז קמ"ל. או ג"ל דקמ"ל. דאף דלא
 טירבו דרך פתחים. רק כ"ל לעצמה, אפ"י סומכין לענין זה השיתוף שיעלעלו
 דרך פתחים (כא"ת שפ"ז ע"ל): (נא) אף שאחד שבת ולא עירב, הרי
 יש לו עכ"ס חלק בזהיתוף דהא דהמשתתפין במבוי צריבין עירוב
 בחצר, ח"ט שלא ישתכח תורת עירוב מתינוקות שאין רואין מה
 שנעשה במבוי, והכא הרי ראו עירוב בני החצר עירבו. ומיירי
 בללא שפתו בפה, דל"כ חפ"י שכחו סילס סומכין השיתוף תחת
 עירוב. מיהו מהני' ר"מ היא (ש"ס דע"א ז') ואין קיי"ל כרבנן
 דסומכין השיתוף תחת עירוב חפ"י נשתתפו ציין כלעיל כ"ט: (מב) ר"ל
 א' מבני חצר של אותו מבוי: (מט) דאין סומכין לעירוב תחת שיתוף,
 ח"ט

תוספות רעיק

המטנה ד"ה או שאין לערב דכתיב דמו ע"ל ומבואר בסוגין דאף אם
 מערבי' עם חצר אחרת אינם צריכים ליתן רק עירוב א' ורק אם יש דיורים
 באותו חצר כיון דאסרי' אחרדי ומוליקים עירובם לאחר מבתי חצר כוה
 צריכים לערב כל הבורה והבורה: ח [אות נב] בחי"ט ד"ה מבני מבוי
 ח"ט

פשתתפו ח"ט ר"ב ד"ה ואם
 נשתתפו כו' נחלרות כו'
 עכ"ל כן הוא בגמ' וקשה
 מאי קמ"ל וז"ל אלינא
 דשנתתא כמ"ד אם שפתו
 נמני

חלון פרקז עירובין

נתעטם התבן. פי' יתעטם
 עיניו פי' יתעטם פי' יתעטם
 משתדל. פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם
 פי' יתעטם פי' יתעטם פי' יתעטם

גדים של תבן ומפסיק על פני כל רוחב החלרות: אלו מאכילין.
 מניחין בהמתן לאכול מן התבן ולא חייבין ללמא ממיטת התבן
 מי' והו"ל תדא רשותא ואסרי אהדרי ומטלטלי בחצר ולא מסקי
 אדעתיהו להא לא חייבין דהא אפי' אמעיט זי לא הוי המ שוט

על פירש"י בגזוטרוא הוא פי' הר"ב כחצוי ישוב בספר מעדתי
 מלך בס"ד: ה' מאכילין. כתב הר"ב מניחין בהמתן כו'
 אבל בידים לא' כדליתא בגמ' ומפרש רש"י דאי משקיל בידים
 חייבין דשקיל טובא וממעט וכו' אבל בהמה לא חמעט באכילתה
 [כ"ג] בשבת אחד וכדכתב הר"ב.

על פני עשר אמות ויותר לא אסרי
 דהא עשר אמות פתחא הוי ואין
 בהמה ממעטת כ"כ באכילתה [בשבת
 אחד]: נהמעט התבן מי' טפחים.
 על פני כל אורך החצר או במתן י'
 אמות [ועוד]: מערבין אחד. אם
 נהמעט בחול לפני הכבד: י' פניח
 את החבית. משלו אם ירלה ולא
 צריך לזכות דלילו משלהם אין לריך
 לזכות: ומזכה להם ע"י בנו וכוהו
 אומר להם קבלו חבית זו וכו' זה
 לשם כל בני המצוי והאכה מגביה
 העירוב בידו טפה מן הקרקע דכל
 היכא דמנחא ברשותיה לא הויא

וקטת דלקמן פ"ט משנה ג' מפרש
 דמיליה שפירלה בשבת לא בטיל
 עירוב כו' כדפי' סס הר"ב ומלחתי
 בהרא"ש שמפני קושיא זו מפרש
 למתמיתין דבחול קאמר ואסור בידים
 דלמא ממעט ליה בערב שבת כמוך
 למשה ולא אדעתיה ומטלטל בשבת
 בחצר האסורה וכן מוכח לשגא דמתני'
 דנהמעט דמירי כחול כדפי' הר"ב.
 ובגמרא פריך ממתני' דהכא דחשיב
 למתבן למחיה אדלעיל מחתי' ג'
 דלמא קט וכן לא חייב ומשני לענין
 מחילה חשיבין ליה למחילה (מודי דהוא

שנויי נוסחאות
 ו' דרוי זו לכל בני מבוי.
 כ"ה במשכ"ב... וכו' דר"ז
 ונמשכו' לרובם בני המבוי
 ונד"ה הרי זה אב"א (אינו
 כוחה). דר"ש... וכו' לחתן
 נמשכו' וכו' ליה לא וכן
 ליהא בר"י ונל"א.

זכיה ואומר זכיה להם: שידן כידו. ולאו זכיה היא:

אעביט ואופסות וכלי בהמה דפ"ק משנה ח'
 לחון מפני חזיר החריץ ולדון כסתום דמכוס ליה כארעא זי
 בטליה בהדיא אין זי לא לא. ועיין מ"ג פ"ח: ו' ומזכה. כתב הר"ב והאכה מגביה העירוב בידו טפה. גמ'. ועיין מ"ש במ"ד
 פ"ק דקדושין ומשנה ג' פ"ג דב"ק: ומזכה לו ע"י בנו וכוהו הנדולים כו'. הכא לא פירש הר"ב והרמב"ם כדפי' במשנה ה' פ"ק
 דמזיעא. דגדולים שאין סמוכין על שלחן הדיבא ואפילו קטנים כו' דשאיני התם דלענין מחילה דעמאל דהאב וזה במחילה בנו
 אינו אלא משום איבה והלכך הלוי בסמוך על שלחנו דליתא איבה אבל מה שהאב רוצה לזכות לאחרים ע"י בנו זכיה הם לאחרים
 כאיניש דלמלא כן מסיק כדפי' יומן כפי' כס' חסות הרמב"ם סי' רי"ג דאפי' ר' יוחנן דמפרש במחילה כמו שכתבתי בסבירא
 ליה הכא קטן קטן ממש מהמעט שהתבאר כ"כ החוספות במסילתין רפ"ח דף פ"ב ע"ב לענין אחר דמודה רבי יוחנן: ושפירתי
 העברים. כפי' דקדושין משנה ב' חן דלמא העבריה קינה את עלמה בסומנין. והשתא לא משכחת לה שפחה עבריה אלא קטנה
 והכי מוקי לה בגמרא פ"ו דגיטין דף ס"ו ע"ב. ובשופרי מבוואות דרבנן אמרו שזוכה אפי' לאחרים ושהני שפחה מבחו הקפנה
 דאפי' תימא ידו כידה [כ"ל שז"ל ידה כידו] היינו כיד אביה אבל לא כיד רבה שאין קניט בה קנין גמור. והכי נמי מסיק בגמרא
 פ"ק דמזיעא דף י"ב. דהא דתנן התם מילתא שפחה עבריה שלה היינו של אביה לאפוקי של רבה דלא: ועל ידי השתא בפרק
 בתרא דנדרים משנה ח' חן סתמא כר"מ דיד אשה כיד בעלה כמו שכתבתי שם. ומכוס הכי מסיק הרא"ש דהכא כשאינו זכה
 ולפיכך מעשה ידיה שלה ואין ידה כידו אבל הרמב"ם העתיק המשנה כדורתא בפרק ח' מה"ע. וכתב הכסף משנה דעמו
 דחן קי"ל דלא כר"מ אלא כרבנן דסברי דיש קנין לאשה בלא בעלה ע"כ. ותמימי דהא מבוואר שהרמב"ם פוסק כר"מ בנדרים
 כמו שכתבתי שם בס"ד דאי סבירא ליה כרבנן לא היס מלריך התם לומר שתי לכוטיה על מנת שאין לבעליך רשות בין ומה
 שהר"י בה עשי אלא כדל' לסגי. ואין לומר לחלק בנדרים לשאר דברים שכן פסק בהדיא בבוק פ"ג מהל' זכיה ועוד חסד וכתב
 בס' ע' מהלכות נזירות שמהנה שאין לבעלה רשות בהן שיאמר על מנת שאין כו' אלא מה שתרתי העשי בהן. ואע"פ שס' בגמ'
 לא הוזכר אלא על מנת שאין לבעליך רשות בהן. ועוד תימא דאפילו לרבנן אין קנין לאשה בלא בעלה אלא באומר ע"מ שאין
 לבעליך רשות בהן מיהת. ולפי מ"ש בנדרים להרמב"ם לא מהני לרבנן אלא באומר ג"כ ומה שתרתי בהן העשי. וכן עיין מ"ש
 במ"ג פ"ג דקדושין. ומ"ש במ"ב פ"ח דפסחים: מפני שידן כידו. ולקמן ריש פ"ח [בגמ' דגמ'] חיתא מערב ע"י עבד וכו' פירוש בשביל
 וע"י בנו וכוהו. מפני שידן וכו' וכתבו החוספות [אעגדו ושחתו קאי] כדלמרינן בריש הורק בגיטין דיד עבד קני ליה רביה.
 ע"כ. והראש דה"ל לא קאי אלא אעבדו כו' ועמאל דבנו וכוהו הקטנים אע"י דיש להן יד לזכות כשהגיע לכלל הגו ונטלו. לרור

תוספות רע"ק
 ה' (אות נד) חיי"ט ר"ה
 מאכילין אבל בידים לא.
 ואפילו להסמיר בהמה
 שם בידים אסור דגורנין
 שמה יתן לה בידים
 ויחסר הרבה ואינו
 סותר אלא בקאים לה
 באפה בענין שמעטת
 הלך לשם. ודוקא
 במתבן שבין ב' הצירות
 אבל במתבן שבבת
 כיון דיש לו תקרה אי
 פסחית זיכר ומותר
 אפי' לתן לחוד קופתו:
 ו' (אות נה) במשנה.
 מניח את החבית ביד
 ומזכה כו' בסוגיין די'
 ע"ב ק"ב הקשו סתמני'
 זו על רב יוסף בפעמא
 דרב דשתוף שאינו
 מביטו ומציאו דרך
 פתחים לא שמה שיתוף.
 ומשני דאפקיה ועייליה
 ותמילי מי' מש"ל חתם
 שם דה' בני חבורה
 דהנכסה והוציאה אינו
 מוילי אם אינו של
 השותפים באותו שעה
 דמסיק וטעמיה וא"כ
 איך שידן במתני' דהכא
 דאפקיה ועייליה הוא
 מקודם לזו דהחבית
 כולו של בעה"ב קודם
 שרצה להקנות להם
 לא מהני. וע"כ
 דאפקיה ועייליה אחר
 השיתוף ויזכה להם א"כ
 אמאי צריך לזכות להם
 ע"י אחר הא כיון דעייל
 לכל חצי וחצר יוכל
 להקנות

נחמעט
 כתב הר"ב והאכה מגביה העירוב בידו טפה. גמ'. ועיין מ"ש במ"ד
 פ"ק דקדושין ומשנה ג' פ"ג דב"ק: ומזכה לו ע"י בנו וכוהו הנדולים כו'. הכא לא פירש הר"ב והרמב"ם כדפי' במשנה ה' פ"ק
 דמזיעא. דגדולים שאין סמוכין על שלחן הדיבא ואפילו קטנים כו' דשאיני התם דלענין מחילה דעמאל דהאב וזה במחילה בנו
 אינו אלא משום איבה והלכך הלוי בסמוך על שלחנו דליתא איבה אבל מה שהאב רוצה לזכות לאחרים ע"י בנו זכיה הם לאחרים
 כאיניש דלמלא כן מסיק כדפי' יומן כפי' כס' חסות הרמב"ם סי' רי"ג דאפי' ר' יוחנן דמפרש במחילה כמו שכתבתי בסבירא
 ליה הכא קטן קטן ממש מהמעט שהתבאר כ"כ החוספות במסילתין רפ"ח דף פ"ב ע"ב לענין אחר דמודה רבי יוחנן: ושפירתי
 העברים. כפי' דקדושין משנה ב' חן דלמא העבריה קינה את עלמה בסומנין. והשתא לא משכחת לה שפחה עבריה אלא קטנה
 והכי מוקי לה בגמרא פ"ו דגיטין דף ס"ו ע"ב. ובשופרי מבוואות דרבנן אמרו שזוכה אפי' לאחרים ושהני שפחה מבחו הקפנה
 דאפי' תימא ידו כידה [כ"ל שז"ל ידה כידו] היינו כיד אביה אבל לא כיד רבה שאין קניט בה קנין גמור. והכי נמי מסיק בגמרא
 פ"ק דמזיעא דף י"ב. דהא דתנן התם מילתא שפחה עבריה שלה היינו של אביה לאפוקי של רבה דלא: ועל ידי השתא בפרק
 בתרא דנדרים משנה ח' חן סתמא כר"מ דיד אשה כיד בעלה כמו שכתבתי שם. ומכוס הכי מסיק הרא"ש דהכא כשאינו זכה
 ולפיכך מעשה ידיה שלה ואין ידה כידו אבל הרמב"ם העתיק המשנה כדורתא בפרק ח' מה"ע. וכתב הכסף משנה דעמו
 דחן קי"ל דלא כר"מ אלא כרבנן דסברי דיש קנין לאשה בלא בעלה ע"כ. ותמימי דהא מבוואר שהרמב"ם פוסק כר"מ בנדרים
 כמו שכתבתי שם בס"ד דאי סבירא ליה כרבנן לא היס מלריך התם לומר שתי לכוטיה על מנת שאין לבעליך רשות בין ומה
 שהר"י בה עשי אלא כדל' לסגי. ואין לומר לחלק בנדרים לשאר דברים שכן פסק בהדיא בבוק פ"ג מהל' זכיה ועוד חסד וכתב
 בס' ע' מהלכות נזירות שמהנה שאין לבעלה רשות בהן שיאמר על מנת שאין כו' אלא מה שתרתי העשי בהן. ואע"פ שס' בגמ'
 לא הוזכר אלא על מנת שאין לבעליך רשות בהן. ועוד תימא דאפילו לרבנן אין קנין לאשה בלא בעלה אלא באומר ע"מ שאין
 לבעליך רשות בהן מיהת. ולפי מ"ש בנדרים להרמב"ם לא מהני לרבנן אלא באומר ג"כ ומה שתרתי בהן העשי. וכן עיין מ"ש
 במ"ג פ"ג דקדושין. ומ"ש במ"ב פ"ח דפסחים: מפני שידן כידו. ולקמן ריש פ"ח [בגמ' דגמ'] חיתא מערב ע"י עבד וכו' פירוש בשביל
 וע"י בנו וכוהו. מפני שידן וכו' וכתבו החוספות [אעגדו ושחתו קאי] כדלמרינן בריש הורק בגיטין דיד עבד קני ליה רביה.
 ע"כ. והראש דה"ל לא קאי אלא אעבדו כו' ועמאל דבנו וכוהו הקטנים אע"י דיש להן יד לזכות כשהגיע לכלל הגו ונטלו. לרור

זכיה ואומר זכיה להם: שידן כידו. ולאו זכיה היא:

תוספות רע"ק
 ה' (אות נד) חיי"ט ר"ה
 מאכילין אבל בידים לא.
 ואפילו להסמיר בהמה
 שם בידים אסור דגורנין
 שמה יתן לה בידים
 ויחסר הרבה ואינו
 סותר אלא בקאים לה
 באפה בענין שמעטת
 הלך לשם. ודוקא
 במתבן שבין ב' הצירות
 אבל במתבן שבבת
 כיון דיש לו תקרה אי
 פסחית זיכר ומותר
 אפי' לתן לחוד קופתו:
 ו' (אות נה) במשנה.
 מניח את החבית ביד
 ומזכה כו' בסוגיין די'
 ע"ב ק"ב הקשו סתמני'
 זו על רב יוסף בפעמא
 דרב דשתוף שאינו
 מביטו ומציאו דרך
 פתחים לא שמה שיתוף.
 ומשני דאפקיה ועייליה
 ותמילי מי' מש"ל חתם
 שם דה' בני חבורה
 דהנכסה והוציאה אינו
 מוילי אם אינו של
 השותפים באותו שעה
 דמסיק וטעמיה וא"כ
 איך שידן במתני' דהכא
 דאפקיה ועייליה הוא
 מקודם לזו דהחבית
 כולו של בעה"ב קודם
 שרצה להקנות להם
 לא מהני. וע"כ
 דאפקיה ועייליה אחר
 השיתוף ויזכה להם א"כ
 אמאי צריך לזכות להם
 ע"י אחר הא כיון דעייל
 לכל חצי וחצר יוכל
 להקנות

י כ י תפארת ישראל י כ י

מבווא' דסד"א דחון לו קירוב הדעת עם בני חצר אחרת, וודאי
 קפיד שלא יאכלוהו ולא הויה עירוב (כסס"ז ס"ה), קמ"ל: כד' אם
 שלו היא דלא משלהם א"ל לזכות להן: כה' שאומר להזוכה, זכה
 בה לבני המצוי, והזוכה מגביה החבית טפה לשמן: כו' לכתחיל'
 דוקא בליקן סמוכין על שלחנו, ובדיעבד אפי' סמוכין על שלחנו;
 דלענין דמילתא: להביקין, אפי' לאחריו מני מזכה על ידן. מיא
 ביש לבנו אשה, או אפי' סמוך אשולחנו, מותר לכתחיל': כז' אע"ג
 דשפחה עבריה ודאי קטנה היא, דהכי נערה וילאה בשימנין, וא"כ
 קטנה איך תזכה לאחרים? בעירובין דרבנן מזכה ע"י קטן: וידה
 כיד אביה ולא כיד רבה: כח' אם לכתחיל' דוקא בליתו מעל' לה
 מונוה, ובדיעבד אפי' במעל' לה מונוה: כט' אפי' איקן סמוכין
 אשולחנו: ל' ולאו זכיי' היא (כל זה סס"ז ס"י):
 א"י

זכה, ולא הו"ל כפתח: יט' גדים של תבן ומפסיק בידים ע"פ כל
 החצר: כ' דלענין דתבן לא מבטל (כמ"ג)? היינו דלהוי כסתמי',
 אבל הכא מחילה הוא: כא' מניחין בהמתן לאכול; אבל להעמידה
 שם בידים לא, דלמא ממעיט ליה בע"מ סמוך לחסיכי עד יותר
 מרוחב י' ולא אדעתיה' ויעלטו בשבת בחצר האסורה (אבל באכלה
 בהמה בעלמ', לא אכלה כל כך ביום א' ומדאסור להאכילי' בידים,
 אית לה הכיר' ולא יעמיד' מע"ס). מיהו לא נזרי' שיתמעט בשבת
 דדוקא מחיל' שפירלה בשבת לר"ה או לכרמלי' אסור; אבל מחצר
 לחצר, אמרי' שבת שהותר' הותר' (תוס' ד"ו, ור"ל"ש כאן, ור"ל"ח
 סע"ד): כב' צנוכה, וברוחב של יותר מי' אמות. ונתמעט בחול,
 דאלו בשבת מדותר' הותר' כלעיל: כג' סתופי מבוואו' ונ"ל דקמ"ל
 דלא מצעני ערובי חירות ודאי מהני זכוי לכניו: אלא אפי' שמופי

אור גדול
 על רש"י ג"כ דל"ל
 לפרש ביום' הא אפילו
 בשבת א"ש. ואפשר
 דרש"י לא סבר כהתוס'
 הנ"ל אבל הרמב"ם
 דסובר בתוס' א"כ מאי
 הקשה הוא וצ"ע.
 עכ"כ כבר נתבאר
 דמוכה מרברי רש"י
 דאף לענין כלים הוי
 דאורייתא והרימב"ם
 דרשוי' עליו לא משעט
 זה סכלל דבזה סבר
 כותהי' ומוכח בסה"ם
 אלשקר יו"ק:

ביצד משתתפין פרק העירובין

ובן שתי... כפי שכתב...
 כפי שכתב... כפי שכתב...
 כפי שכתב... כפי שכתב...
 כפי שכתב... כפי שכתב...

גנוזטרא מחתמה על המים כו' פירש"י. וחס"ג דלהרמב"ם שכתב הר"ב
 דפירש מלמטה על המים כו' פירש דלמלמטה מהחט ואחר נקב
 כדפי' רש"י בלמטה וכן הוא בהדיא בפירוש הרמב"ם ז"ל והוא הך
 דלמלמטה וזלמטה דהכא דומיא דלעיל דלמטה ו' כתבו התוספות

דרש"י ס"ל דנקב עשוי ד' על ד'
 אפי' במחילות למעלה איכה היכר :
 וכן ב' גזוזטראות. בדרך פ"ד ע"ב
 כתב רש"י דל"ג וכן: [עשוי לעלוונה
 ולא עשו לתחונה שתיקן אסורה וכו'.
 וכן הגירסא בסדר המשנה שזירושלמי
 ולא נשנית הבבא השליש דעשו
 לתחונה כו' כדכתב הר"ב ולשון
 הטור סי' ש"ה וכו' עשו שתיקן
 לתחונה שתיקן אסורות ופי' הכי
 כלומר דכיון דתחונה אפי' שאין

שנוי נוסחאות
 גזוזטראות. כפי"ק
 בצצירות; נמשכר
 בצצירות. ולא עשו
 לתחונה שתיקן אסורה
 ער שיערבו. נמשכר.
 ער שיערבו; נד"ל
 כיוון והכינויה ולא
 עשו לתחונה התחונה
 מותרת העלוונה אסורה
 עשו לתחונה ולא עשו
 לעלוונה שתיקן... וכתב
 ע"ז הכב נעל ד"ס ז"ל
 וז"ל הוא ודאי שז"ס
 דתחונה שלא עשה
 מותרת והעלוונה עשה
 הוא אסורה ונד"ל
 הדפוס ולא עשו לתחונה
 העלוונה מותרת והתחונה
 אסורה עשו לתחונה ולא
 כו' וכן נראה ב"ח הרמ"ע
 כפי"ק ד' מדפוסה ופירש
 ותס' עדיף מנכ"ה.
 ונראה שפירוש הרמב"ם
 הניחו ק"ן הסופרים
 נמשכות. שוב ראיתי
 ב"ח הגלויה שם שכן
 היה בגירסת העלוונה
 מותרת והתחונה אסורה
 והא דמיהו הכותב מיהו
 לה ע"ס מבריתא ומדברי
 הגמ' לקמן פ"ח ר"ה
 ל"ג א"ל כמטה א"ל
 כו' מוכח שזכר הדפוס
 הוא הכתוב א"ל ע"ז לקמן
 א"ח (נד"ל) דלכ"ה
 דלא גרסו לה עכ"ל.
 ועי' רמ"ב וכו' ע.
 (שהיא) פחותה.
 ד"ס שפחותה ברובה.
 דנ"ס וכו' ונד"ל
 ובמשכ"ר ל' חוב"ה.
 ולמטה. כפי"ק ולמטה.
 במשכ"ר מלמטה. בין
 מבחוץ בין מבפנים.
 דנ"ס וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'

זו למעלה מזו. ונקב שממלאין ממנו בעלוונה מכון כנגד נקב
 התחונה: עשוי לעלוונה. שנסתתפו בני התחונה עם בני
 העלוונה לעשות מחילה בעלוונה ולא עשו בתחונה שתיקן אסורות
 עד שיערבו. שכן עשו התחונה שותפין במחילה זו של עליונה
 אוסרין עליהם, ואם עשו לתחונה ולא

עשו לעלוונה אפי' שאין לעלוונה
 שותפות במחילה של התחונה.
 שתיקן אסורות. העלוונה אסורה
 שהרי אין לה מחילה והתחונה הוחל
 ויש דרך לעלוונה עליה שגם היא
 ממלאת מים משם אוסרת עליה עד
 שיערבו עמה וכו' כפי שכתב הרמב"ם
 מופלגות זו מזו שיש גבול י' טפחים
 או יותר בין זו לזו אבל אם שתיקן
 בתוך י' אפי' עשו שתיקן מחילה
 לעולם אוסרת זו על זו עד שיערבו: וכן אין שותפין לתוכה
 מים בשבת. דבד' אמות המים שאדם עשוי להשתמש בהן בכל
 יום נכלעים שם במקומם ואין יולאין לרה"ר פחות מד"א אין
 נכלעים במקומם ויולאין לרה"ר: עוקה. גומא: בחוקת
 סאתים. מפני שהאדם עשוי להסתפק סאתים מים בכל יום: מן
 הנקב ולמטה. שיהיה החלל של העוקה מהזיק סאתים קודם
 שיגיעו המים אל הנקב שעל שפתה שבו מקלחין לרה"ר: בין
 מבפנים בין מבחוץ. בין שעשה העוקה בחצר בין שעשה
 ברשות הרבים: צריך לקמור. לעשות עליה כמין כפה

וכן שתי גזוזטראות זו למעלה מזו מה. עשוי
 לעלוונה (כו) ולא עשו לתחונה. שתיקן
 אסורות עד שיערבו: מן חצר שהיא
 פחותה מד' אמות. אין שותפין בתוכה מים
 בשבת (כו). אפי' עשו לה עוקה (כו) בחוקת
 סאתים (כו) מן הנקב ולמטה (כו) בין מבחוץ
 בין מבפנים (כו). אלא שמבחוץ צריך לקמור.
 מבפנים אין צריך לקמור (כו): י' ד' אליעזר

יכולה להשתמש דרך עליונה אלא בזריקה שזרקים הדלי לה אפי'
 אסרה עלה וכו' עליונה שהיא משתמשת דרך תחונה נחת
 דאסרה עלה עכ"ל. ומה שפירש הר"ב [עשו לעלוונה שנסתתפו
 בני התחונה וכו' ואי עשתה גם בתחונה לא כתב הר"ב מה
 דינן. [אח"כ בגמ' דסרו אפי' לא עירבו דנלווי גליא דעה' דאנא
 בהדך לא ניהא לי נמלא שהתחונה מסולקת מעלוונה וכל אחת
 רשות לעצמה ויש לה מחילה המתירה. ומ"ס הר"ב דאם שתיקן
 בתוך י' לעולם אוסרת. וזה שיטת הרמב"ם בפ"ד מהלכות עירובין
 ויהיב טעמא מפני שהן כולארא אחת. ודומה לי סויע לשיטת
 הרמב"ם בפירקין אוקימתא דאבי ד' פ"ד ע"ב ואין להאריך:

לעולם אוסרת זו על זו עד שיערבו: וכן אין שותפין לתוכה
 מים בשבת. דבד' אמות המים שאדם עשוי להשתמש בהן בכל
 יום נכלעים שם במקומם ואין יולאין לרה"ר פחות מד"א אין
 נכלעים במקומם ויולאין לרה"ר: עוקה. גומא: בחוקת
 סאתים. מפני שהאדם עשוי להסתפק סאתים מים בכל יום: מן
 הנקב ולמטה. שיהיה החלל של העוקה מהזיק סאתים קודם
 שיגיעו המים אל הנקב שעל שפתה שבו מקלחין לרה"ר: בין
 מבפנים בין מבחוץ. בין שעשה העוקה בחצר בין שעשה
 ברשות הרבים: צריך לקמור. לעשות עליה כמין כפה
 מכוסה

מין אין שותפין לתוכה מים בשבת. פי' הר"ב דבד"א וכו' נכלעים
 דאין ראויין להבליע הלכך כי שפיר בחצר ידע שילאו לחוץ וכי יולאין
 נתיקמה מחצבתו וגזרו על כחו ברשות הרבים דלמא
 רש"י דבאורן ורובח משמע דאי לא יהיב שיעורא נמי לפותיא אין כלא
 שיעורא מפורש כלום ומשמע אפי' רחבה משהו וליכא
 לאוקמי בה טעמא ע"כ. ומיהו אפי' היא שמונה על ב' או על תמונה
 אחרת. כל שיש בה כדי לרבע ד' על ד' הרי יש מקום
 לבלוע ושרי כדאיתא בגמ' אליבא ד' אוקימתא דר' זירא וקאמר
 בגמ' דלכבי לא קתני חצר שאין בה ד' על ד' דאי הני הכי
 הוי אמינא דקפידא הוא שיהא מרובע והוא חצר חצוב והוי טעמא
 אחריתא דאמר רב שהוא ראוי לזקף ולכבד ולרבע וכוונתו לזקף
 ולא שילאו לחוץ דבחצר שהוא מרובע כזה משתמשין בו דרך כבוד.
 להכי תני שהיא פחותה מארבע דמשמע שחצר שיעורו ה'
 יש שיעור ארבע על ארבע לא טעם ברובע ולא טעם בארבע וקטין
 שרי ועיין במשנה דלקמן: בחוקת סאתים. ושיעור המקום כתב
 הרמב"ם בפט"ו מהלכות שבת שהוא חצי אמה על חצי אמה ברום
 שלש חומשי אמה. ע"כ. וכתיב הר"ב מפני שאדם עשוי להסתפק כו'.
 גמרא. וכי מסתפק טפי מלמא דלא שתיחא הוא ולא גזרינן ביה ב"ב
 סי' ש"ג בשם הרמב"ם וכו' מחזיק כך משמע דלעולם שרי
 בין הוא ריקן או יש בו ג"כ מהשופכים דמבעור יום. ועי' בלשון
 רש"י שאעתיק במשנה דלקמן בס"ד שכיולא בו כתב הר"ר יבונתן
 הדבכא. ועי' עוד במשנה י"ד: בין מבחוץ כו'. אלא במבחוץ צריך
 לקמור. פי' הר"ב מבחוץ ששעשה ברשות הרבים. וז"ל

מין אין שותפין לתוכה מים בשבת. פי' הר"ב דבד"א וכו' נכלעים
 דאין ראויין להבליע הלכך כי שפיר בחצר ידע שילאו לחוץ וכי יולאין
 נתיקמה מחצבתו וגזרו על כחו ברשות הרבים דלמא
 רש"י דבאורן ורובח משמע דאי לא יהיב שיעורא נמי לפותיא אין כלא
 שיעורא מפורש כלום ומשמע אפי' רחבה משהו וליכא
 לאוקמי בה טעמא ע"כ. ומיהו אפי' היא שמונה על ב' או על תמונה
 אחרת. כל שיש בה כדי לרבע ד' על ד' הרי יש מקום
 לבלוע ושרי כדאיתא בגמ' אליבא ד' אוקימתא דר' זירא וקאמר
 בגמ' דלכבי לא קתני חצר שאין בה ד' על ד' דאי הני הכי
 הוי אמינא דקפידא הוא שיהא מרובע והוא חצר חצוב והוי טעמא
 אחריתא דאמר רב שהוא ראוי לזקף ולכבד ולרבע וכוונתו לזקף
 ולא שילאו לחוץ דבחצר שהוא מרובע כזה משתמשין בו דרך כבוד.
 להכי תני שהיא פחותה מארבע דמשמע שחצר שיעורו ה'
 יש שיעור ארבע על ארבע לא טעם ברובע ולא טעם בארבע וקטין
 שרי ועיין במשנה דלקמן: בחוקת סאתים. ושיעור המקום כתב
 הרמב"ם בפט"ו מהלכות שבת שהוא חצי אמה על חצי אמה ברום
 שלש חומשי אמה. ע"כ. וכתיב הר"ב מפני שאדם עשוי להסתפק כו'.
 גמרא. וכי מסתפק טפי מלמא דלא שתיחא הוא ולא גזרינן ביה ב"ב
 סי' ש"ג בשם הרמב"ם וכו' מחזיק כך משמע דלעולם שרי
 בין הוא ריקן או יש בו ג"כ מהשופכים דמבעור יום. ועי' בלשון
 רש"י שאעתיק במשנה דלקמן בס"ד שכיולא בו כתב הר"ר יבונתן
 הדבכא. ועי' עוד במשנה י"ד: בין מבחוץ כו'. אלא במבחוץ צריך
 לקמור. פי' הר"ב מבחוץ ששעשה ברשות הרבים. וז"ל

מין אין שותפין לתוכה מים בשבת. פי' הר"ב דבד"א וכו' נכלעים
 דאין ראויין להבליע הלכך כי שפיר בחצר ידע שילאו לחוץ וכי יולאין
 נתיקמה מחצבתו וגזרו על כחו ברשות הרבים דלמא
 רש"י דבאורן ורובח משמע דאי לא יהיב שיעורא נמי לפותיא אין כלא
 שיעורא מפורש כלום ומשמע אפי' רחבה משהו וליכא
 לאוקמי בה טעמא ע"כ. ומיהו אפי' היא שמונה על ב' או על תמונה
 אחרת. כל שיש בה כדי לרבע ד' על ד' הרי יש מקום
 לבלוע ושרי כדאיתא בגמ' אליבא ד' אוקימתא דר' זירא וקאמר
 בגמ' דלכבי לא קתני חצר שאין בה ד' על ד' דאי הני הכי
 הוי אמינא דקפידא הוא שיהא מרובע והוא חצר חצוב והוי טעמא
 אחריתא דאמר רב שהוא ראוי לזקף ולכבד ולרבע וכוונתו לזקף
 ולא שילאו לחוץ דבחצר שהוא מרובע כזה משתמשין בו דרך כבוד.
 להכי תני שהיא פחותה מארבע דמשמע שחצר שיעורו ה'
 יש שיעור ארבע על ארבע לא טעם ברובע ולא טעם בארבע וקטין
 שרי ועיין במשנה דלקמן: בחוקת סאתים. ושיעור המקום כתב
 הרמב"ם בפט"ו מהלכות שבת שהוא חצי אמה על חצי אמה ברום
 שלש חומשי אמה. ע"כ. וכתיב הר"ב מפני שאדם עשוי להסתפק כו'.
 גמרא. וכי מסתפק טפי מלמא דלא שתיחא הוא ולא גזרינן ביה ב"ב
 סי' ש"ג בשם הרמב"ם וכו' מחזיק כך משמע דלעולם שרי
 בין הוא ריקן או יש בו ג"כ מהשופכים דמבעור יום. ועי' בלשון
 רש"י שאעתיק במשנה דלקמן בס"ד שכיולא בו כתב הר"ר יבונתן
 הדבכא. ועי' עוד במשנה י"ד: בין מבחוץ כו'. אלא במבחוץ צריך
 לקמור. פי' הר"ב מבחוץ ששעשה ברשות הרבים. וז"ל

הרמב"ם

הרמב"ם

הרמב"ם

הרמב"ם

הרמב"ם

הרמב"ם

ב ר"ש אמר... נתיק אדם... י"ז פ"ג ל"ג פ"ג פ"ג

שנויי גוסהאות

במה ד"א נתיק ברי... צבתים או בריכות... נתיק אדם... י"ז פ"ג ל"ג פ"ג פ"ג

תוספת חדשים

פ"י פ"ט א [ה"ב] ד"ה זוג זוג כו' ואין הלכה כרנן גמליאל

הלכה פסוקה אחרת מהר"ש שהביא בטור א"ח סי' ל"ד דפסק להא דרב שמואל שזכר להניח ב' זוגות מד דר"ש וחד דר"ת והא

הכא פסקין כה"ק דלית ליה דרב שמואל וז"ל ועוד נשאר ג"כ בחימה מה שהקפידו על הצור במשנה ב' פ"ו דשבת. ועיין סוף פ"ק דביצה : בישנית. פי' הר"ב שזכר הקשר כו' ואט"ג דהשתא

כאן הרגש) שלא יוטלו כל כך בציון ומניחן שם והולך ולא [יזום] משם שמה ירגישו בו ויחייב למלכות אבל סכנה דלכטיס נכרים קאי אמתוך דאי איכא סכנה להחשיך מפני הלכטיס מוליכן וכו' ולא יניחם שם שלא יזלו בהם הלכטיס. ויחגו בהם מנהג ציון ע"כ. דקדק רש"י לכתוב לכטיס נכרים משום דבסוף פ"ק דביצה אמרינן דלכטיס ישראל לא חיי לזולתי בהו

ואין הלכה כרנן גמליאל: בישנות. שזכר הקשר דודאי תפילין קו י"ט ביה קדושה ואסור להניחן במקום ציון אבל בחדשות אין מחלינן שבת עליהן להכניסן ללמא קמיט בעלמא נינהו ואין קדושה אלא בעשויין כהלכתן לשמן: צבותים. קצורים כל זוג זוג עלמנו. כרובים. הרבה ביחד:

שנים ג'. במה דברים אמורים בישנות י'. אבל בחדשות פמורה. מצאנן צבתים ו ארי בריכות ו. מחשיך עליהן ו ומביאן. ובסכנה (מכאן והולך לו : ב רבי שמעון אומר. נותנן לחבירו וחבירו לחבירו. עד שבענין לחצר החיצונה י) וכן בנו י). נותנו לחבירו וחבירו לחבירו אפילו באה י). ר' יהודה אומר נותן אדם חבית י) לחבירו וחבירו לחבירו חוץ לתחום י).

פחות מד' אמות : ב ר"ש אומר נותנן לחבירו. ואינו מוליכן פחות [פחות] מד"א כמתירא מפני לכטיס גזירה שמה יעזיבם מחמלה ד' לכוף ד' והלכה כר"ס : וכן בנו. שילדו אמו בשדה בשבת טהטו לחבירו והא עדיפא מלטלטלו פחות פחות מד' אפילו חוץ לתחום. בחבית של הפקר מיירי דאי יש לה בעלים

והרי לא היתרו אלא משום חשש ציון כמ"ס לעיל. ומ"ס הר"ב דחסורי מחסרה והכי קתני. גמ'. ומכאן ר"ס דפליג במשנה דלקמן אינטיך למחסרה. [וג"ל דרביט הקדוש הוכרח להחשיך לחבירו חבית דר"ס דמסכת שבת] : ב רבי שמעון אומר נותנן לחבירו וכו' וה"ק סבר פחות מד' אמות עדיף דאי אחרת טהטו לחבירו וחבירו לחבירו אפילו מלמא דשבת. גמרא. פי' הר"ר יהונתן ויש חילול השם בעיני עמי הארץ הזוממים. שסוברים דאיכא חילול שבת. וטעמא דר"ס גמ'. דכתב הר"ב והרמב"ם. ושמעיה מהך דפליגי. וסימיה על הרמב"ם דמוציא שבת לבי חרי דפסק רבי שמעון ודכתב הר"ב. וכתב ג"כ שמואל להולך [פחות] פחות מד"א. וכן בחבירו פרק י"ט מהלכות שבת וכן קשה בטור ס"ס ש"א והא נוכל לפרש דבריהם דלדודין קאמרי ניחא. דזה שאמר מוליכו פחות [פחות] מד"א באין עמו חברים. וכך כתבו התוס' דמורה ר"ס בך דלא גרע מכיס דריש פ' בתרא דשבת כמו שכתבתי שם. וזה שאמר נותנו לחבירו ששים שם חברים. והשתא כולה פסקא כר"ס. ולפי פסק זה. גבי כיס נמי נותנו לחבירו כו' דהא הכי עדיפא ליה. וכן כתבו התוס'. וזה היה להרמב"ם ולטור לפרש בפ"ו מהלכות שבת וכו' רס"ו ואולי שמכחו על מה שכתבו לדר"ס במקומו. ודן הכיס העתיקו כמזכר במקומו גמ'. וכן בנו. דאיכא נמי דבר מלוא דלריך הוא להרחיבו ולסוכו ביום הולדו ואליבא דת"ק שרי בהולכת פחות [פחות] מד"א. הר"ר יונתן : אפילו מאה. דאט"ג דקשיא ליה ידא כלומר מה שמטלטלין אותו מיד ליד. אפילו הכי הא עדיפא משולכיה פחות [פחות] מד"א גזירה וכו'. גמרא : אפילו חוץ לתחום. פי' הר"ב בחבית של הפקר. גמ'. ופירשו בחוס' [ל"ז ע"ג ד"ה הכא בחבית] דחון לתחום דחבית אבל לא מחוץ לתחום של האוכה בו כדתנן משנה ה' פרק בתרא דביצה דכרגלי הממלא. אי"נ שלא נתקנו שום אחד שזכה לא לו ולא לאחרים אלא כל אחד למה שזכה. ומ"ס הר"ב הא קל"ן הבהמה וכו' במשנה ג' פרק המזכר. ופסק הר"ב כר"י וכן פי' הרמב"ם ולבאר זה היינו לאפוקי מדא"ל. אבל במחזיק דפליג אר"ס ומחיר אפילו לדבר הרבות לית הלכתא כר"י אלא כר"ס וכתנא קמא דלא היתרו אלא לדבר מלוא ואין זה כנגד הכלל דר"י ור"ס הלכה

ראשון לציון

תו"ם סר"ה בכניסין זוג זוג כו' שזכר להניח ב' זוגות מד דר"ש כו' עיין יס"ל :

אור גדול

פ"י ב [וכן בנו בוי. עיין בתו"ם בשם. סה"ר יונתן. הנה רבינו יונתן הורינו בזה דבר חדש דת"ק נמי מותר בבנו אלא דפליגי אמ פחות מ' עדיף או נותנו לחבירו עדיף. ודנה לבארה משעבבן דעת הר"ף ורא"ש ב"ן מהביאו הבריות דתנא דבי שמואל שילדו אמו בשבת. ותימא על שהשטיחוהו

י כ"ן תפארת ישראל י כ"ן

דכריבי זוגי זוגי, ור"ל דשיניהו ואינו יסול להכניסן דרך לבישה מדהן מרובין. וק"ל א"כ למה נקט כלל צבתי וכריכות, מה לי לכתוב מה לי כריכות, וטפי הו"ל לש"ס לומר דלכתוב היינו כריכות שאינו קשורין, ואינו יסול להכניסן מדהן מרובין, וכריכות היינו שהן מוטעין אבל קשורין ואינו רשאי להחיר הקשר בשבת וכדאמרינן כה"ג [מנחה דפ"א א'] לא היה עושה אותן כריכות רק לכתוב, עי' רש"י שם. אי נמי לכתוב נמי היינו מוטעין, רק מדאחינן קשורין כלל אינו יכול ללכשן עד שיעשה לכן קשר דאסור בשבת וז"ל : ח) ר"ל ממתיק שם עד מלאכי שבת ובמתירא להשיבה שם מלכטיס, מוליכן פחות פחות מד' אמות [שם] : ט) שגזרו שמה על שמירת המלות ומתירא לכתוב : י) בקש : יא) שסמוך לעיר, שם שמתמקין כראוי : יב) שגולד בשדה : יג) ר"ל אט"ג שריך להחליטו ק' פעמים ד' אמות, וקשה ל' ידא לילד לטלטלו הרבה : יד) שגולד : טו) אם אוהו שגולד, עירב לשם :

לגנוס תפילין בשבת שמה תתק פרעוס, ויניחם נידו וויזאם לריס], ולהכי כשילבוש ב' זוג עבר על כל תוסף : ג) דס"ל שבת לאו זמן תפילין, וליכא כל תוסף, רק תכשיט הוה, ומדיח מקום בראש להניח ב' תפילין, להכי שניה תכשיט הוה. וקיי"ל כה"ק [ש"א מ"ב] דאף דקיי"ל שבת לאו זמן תפילין [איה ליד], וליכא כל תוסף, אפ"ה לא מחשב תכשיט רק כשילבוש במקום תפילין, ושמה אין בראש מקום להניח ב' תפילין [ט"ז שם ומציא ש"א] : ד) שזכר ברשעיות שהן תפילין קדושות : ה) פטור, אבל אסור להכניסן דשמה קמיט הן, ובש"ס מסקינן דחדשות היינו שאין הרצועות עדיין מקודשות וא"כ א"א ללכשן בשבת. והת"ל א"כ עכ"פ יחשיך עליהן, י"ל כיון דלא חוו למלוא, עדיין אין כהן צווי כשיניהן ויך [ומתוס' ד"ה א'] : ו) הרבה זוגות, כל זוג קשור לעלמו : ז) הרבה כריכות ביחד, שכתב"הם זוג זוג, לא יוכל להכניס היום כולן [והיינו דקאמרנו בש"ס והיינו לכתובם היינו כריכות. אלא דלכטיס, היינו

סדר מועד ח"א

המוצא תפילין פרקי עירובין

ז' בור ברה"ר. ז"ב ע"ג
 מ"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג
 ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג
 ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג
 ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג ע"ג

היחזק. בלירוף כמ"ש לקמן בסמוך: וכן ליתור מ"מ שזהו. כחז
 הר"ב כלומר בין קולט בין מלך משום דליתור לעולם בולט הוא ס'.
 כלומר ג' טפחים דלא אי כלבוד לגג. ומשום דסחם ליתור כן
 הוא הלך נקט טעם דמתניתין דך שריותא בליתור אבל ה"ה
 למחילה הבולטת ג"ט דדינא הכי.
 ומ"ש דכשחן בה ד' על ד' כו' דלע"ג
 דמתניתין בלמטה מי' ולבוד נמי
 ליתא כדאמרינן אפ"ה ד' על ד' למטה
 מי' כרמלית הוי [כדפי' ברפי"א
 דכבת] ומפיק מרמלית לרה"ר כן
 פירש"י. ומש"ה נמי לא שריק לירוף
 אע"ג דלחן בה ד' על ד' ולא כלבוד
 אלא בלמטה מי' משום דחי למעלה
 מי' אף על גב דלחן בה ד' על ד'
 ולא לבד אסור לנרף גזירה משום

דש בה ד' על ד' דהוי רשות היחיד כשהוא למעלה מעשרה
 כיון דמשנה ד' כדפי' הר"ב שם אבל למטה מעשרה ליתא למגור
 דחי נמי הוי ארבע על ארבע אכתי כרמלית היא נמלאת למד
 דלחן בה מוחלה לנור אלא שדברו חכמים בזהו: ז' ממלאין
 הימט בשבת. כתב הר"ב ואפילו הבור מופלגת מן הכותל
 של חלון ארבעה טפחים. בגמ'. דחי בסמוכה בפחות מארבעה
 למה לי חוליותו גבוהה עשרה דבור גופה רה"ר דעמוקה עשרה
 ואין כאן רה"ר מפסקת דכיון שאין ל"ט מן החוליה לכותל הבית
 סמוכה דל"ט שיהא חוליותו י' וזהו פירוש השני שכתב הרמב"ם למתניתין דקמ"ל דבור וחוליותו מטרפין ליה ובסמוכה וגם זה
 בגמ'. [ואע"ג דכבר תנן לה במסכת שבת כפי"א כמ"ש בפי' הר"ב דהתם כוף מכנה צ'. תירוצו התם' שם דרגיותו כן וכמ"ש
 כבר בשם בריש מסכת ברכות. עוד הירצו דהתם קמ"ל לירוף ד' כשהחוליה עומה גבוהה י' והינה דף עליה וצפרק חלון דף
 ע"מ מסיימי וחי לאו דהכא. מדשבה לא הוי יליף מידי דלמלא חוליה נקט אגב סלע דבכל דוכתא רגיל להוכיח חוליה כהדי סלע
 ע"כ. והתירוץ הב' מוכח כהדיא בסוגיא דפ' חלון] והא דמשנה ג' פ"ה דבעינן שיהא הבור מלאה לא דמי להכא דהתם אין מקום
 פטור ביניהם. אלא מקום שלא עירבו בו: [שופכין. מל' הר"ב שכתב דוקא באשפה של רבים וכו'] אבל באשפה של יחיד אין
 זרקין לה וכו'. משמע שגרסוהו במשנה זרקין וה"ג מייחי לה בפ"ק דף ח' וכתבו עלה החוספות ח"ל זרקין לה בשבת משמע
 שהאשפה רחוקה מן הכותל ודרך למעלה מי' זרקין לה דהוי מקום פטור. ואינה דגרסי שופכין ע"כ לשונם]: ז' ממלאין
 תחתיו. כתב הר"ב דכיון וכו' ונמלאו כמחילתו וכמ"ש בפור א"ח ס' ס"ב ועקבן במקום שמחזרין לאלין גבוה עשרה ע"כ.

ומן הצינור (ט) מכל מקום שותה (ס): ז' בור
 ברשות הרבים (א). וחוליותו (ב) גבוהה
 עשרה טפחים. חלון שעל גביו ממלאין
 הימנו בשבת (ג). אשפה ברשות הרבים (א)
 גבוהה עשרה טפחים חלון שעל גביו.
 שופכין לחובה מים בשבת (ד): ח אילן
 שהוא מיסך על הארץ (ה). אם אין גופו
 גבוה מן הארץ שלשה טפחים (ו). במלמלין
 תחתיו (ז). שרשייו גבוהין מן הארץ שלשה

לגג הוא כנגן והוי כמוזיא מן הגג שהוא רה"ר לרה"ר: וכן
 הצינורא) ס"ס. כלומר בין קולט בין מלך משום דליתור לעולם
 בולט הוא ויזילא לרה"ר ובגמרא מוק לה כשאין בליתור ד' על ד'
 שארש חולק רשות לעלמא: ז' וחוליותו י' חלון שעל גבה ממלאין
 סמנה. כיון דחוליותו שהיא השפה
 אשר סביבותיה גבוהה י"ט וק"ל
 דלחן רה"ר למעלה מי"ט אלא מקום
 פטור לסיך ממלאין מחלון שעל גבה
 בשבת דהו מוזיאין מרה"ר לרה"ר דרך
 מקום פטור' ואפי' הבור מופלגת
 מן הכותל של חלון ד' טפחים ממלאין
 ממונה שאין כאן רה"ר מפסקת מן
 הבור לחלון בשעה שממלאין מים
 אלא מקום פטור כלבוד: וכן
 אשפה ברשות הרבים גבוהה י'
 טפחים. רשות היחיד היא ולא חיישינן שמה תנטל אשפה והעמוד
 על פחות מעשרה ואחי (ג) למכרי כדמפיקרא דוקא באשפה של
 רבים שאינה עשויה להפנות אבל אשפה של יחיד העשויה להפנות
 אין זרקין לה בשבת דחיישינן דלמא מפנה לה והיא לה רה"ר:
 ח המיסק. שטפו נוטה למטה מכלל דלדיו סביב: בסלמלין
 תחתיו. דכיון דלחן נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים הוי להו
 (ה) כרע"ז דל' ומ"מ ועי' ס"ז. (ב) כרע"ז דל' למשד. כלבדים

הבית לא דרסי ליה רבים כלל והוי מקום פטור ומינה שמעת דכשהיא
 סמוכה דל"ט שיהא חוליותו י' וזהו פירוש השני שכתב הרמב"ם למתניתין דקמ"ל דבור וחוליותו מטרפין ליה ובסמוכה וגם זה
 בגמ'. [ואע"ג דכבר תנן לה במסכת שבת כפי"א כמ"ש בפי' הר"ב דהתם כוף מכנה צ'. תירוצו התם' שם דרגיותו כן וכמ"ש
 כבר בשם בריש מסכת ברכות. עוד הירצו דהתם קמ"ל לירוף ד' כשהחוליה עומה גבוהה י' והינה דף עליה וצפרק חלון דף
 ע"מ מסיימי וחי לאו דהכא. מדשבה לא הוי יליף מידי דלמלא חוליה נקט אגב סלע דבכל דוכתא רגיל להוכיח חוליה כהדי סלע
 ע"כ. והתירוץ הב' מוכח כהדיא בסוגיא דפ' חלון] והא דמשנה ג' פ"ה דבעינן שיהא הבור מלאה לא דמי להכא דהתם אין מקום
 פטור ביניהם. אלא מקום שלא עירבו בו: [שופכין. מל' הר"ב שכתב דוקא באשפה של רבים וכו'] אבל באשפה של יחיד אין
 זרקין לה וכו'. משמע שגרסוהו במשנה זרקין וה"ג מייחי לה בפ"ק דף ח' וכתבו עלה החוספות ח"ל זרקין לה בשבת משמע
 שהאשפה רחוקה מן הכותל ודרך למעלה מי' זרקין לה דהוי מקום פטור. ואינה דגרסי שופכין ע"כ לשונם]: ז' ממלאין
 תחתיו. כתב הר"ב דכיון וכו' ונמלאו כמחילתו וכמ"ש בפור א"ח ס' ס"ב ועקבן במקום שמחזרין לאלין גבוה עשרה ע"כ.

י כ"ן תפארת ישראל י כ"ן

דלו דינו כהגב להיות רה"ר, ואפי' עומד וקולט למטה מי' טפחים,
 דסר רה"ר הוא אפ"ה שרי. ודוקא קולט, אבל לא יהצר הכלי לפה
 המחול, דמדחין סיה בולט ג' טפחים, ס"ל כמוזיא מנג רה"ר
 לרה"ר (לש) [דאברענע] שבלט סיה ג' טפחים מהגג, ואינה רחבה
 ד' על ד' טפחים (ס) ר"ל אפילו מחצר הכלי לפי הלמוד שרי,
 דמדבולט, דין הלמוד כרה"ר: (א) אפי' מופלג ד' טפחים מסתל
 שבו החלון למעלה: (ב) ספה גבוהה סביב לבד: (ג) דבור עמוק
 י' רה"ר הוה, ושפה שגבוהה י' ברה"ר מקום פטור הוה, וה"ל
 כמוזיא מרה"ר לרה"ר דרך מקום פטור, ואפילו מופלג הכותל

מחזור ד' טפחים, עכ"פ כל לויר שצ"ה למעלה מי' מקום פטור
 הוה. ולא דמי לך דלעיל [פ"ה מ"ג], דהתם ממרוחק ד' טיך
 לחצר והרי לא עירבו עמם, משא"כ הכא אף ששיד לרה"ר, עכ"פ
 מקום פטור הוא ומותר למלטל לשם ומשם לרה"ר, ומה"ט גם
 מחילה א"ל כלעיל [פ"ה מ"ח]: (ב) מטעם הכל, ודוקא אשפת רבים,
 אבל אשפת יחיד, עשוי לפנות, ושמה יפכה אותה ולאו דרעתייה:
 (ה) וענפיו סביב סהן למעלה מי', נוסין למטה סביב עד פחות
 מג' לארץ: (ו) דה"ל כלבוד: (ז) ומ"מ ריך לקשור הענפים שלא
 יצוץ הרוח, דמחילה שמנידה ברוח, אינה מחילה בשום מקום,
 ז"ל יוסר כהנה. י'
 גורסין ומן הלימוד ומ"מ
 שיהא כולט כסס שקולט
 מן המחילה כן קולט מן
 הלימוד ומ"מ התקלח(מתקלח)
 [קולט] ונלכד שלא ירף
 ולא יסיר' דל"כ מי'
 קמ"ל שטיח ועוד דבכא
 פיקא קתני כהדיא כי מן
 הלימוד מותר לנרף. לסיך
 בגי' הכתוב כמו שכתבנו
 כפי' ז"ל דה"ג ומן הלימוד
 (ומ"מ) ושותה כלה.

ומן הצינור (ט) מכל מקום שותה (ס): ז' בור
 ברשות הרבים (א). וחוליותו (ב) גבוהה
 עשרה טפחים. חלון שעל גביו ממלאין
 הימנו בשבת (ג). אשפה ברשות הרבים (א)
 גבוהה עשרה טפחים חלון שעל גביו.
 שופכין לחובה מים בשבת (ד): ח אילן
 שהוא מיסך על הארץ (ה). אם אין גופו
 גבוה מן הארץ שלשה טפחים (ו). במלמלין
 תחתיו (ז). שרשייו גבוהין מן הארץ שלשה

הבית לא דרסי ליה רבים כלל והוי מקום פטור ומינה שמעת דכשהיא
 סמוכה דל"ט שיהא חוליותו י' וזהו פירוש השני שכתב הרמב"ם למתניתין דקמ"ל דבור וחוליותו מטרפין ליה ובסמוכה וגם זה
 בגמ'. [ואע"ג דכבר תנן לה במסכת שבת כפי"א כמ"ש בפי' הר"ב דהתם כוף מכנה צ'. תירוצו התם' שם דרגיותו כן וכמ"ש
 כבר בשם בריש מסכת ברכות. עוד הירצו דהתם קמ"ל לירוף ד' כשהחוליה עומה גבוהה י' והינה דף עליה וצפרק חלון דף
 ע"מ מסיימי וחי לאו דהכא. מדשבה לא הוי יליף מידי דלמלא חוליה נקט אגב סלע דבכל דוכתא רגיל להוכיח חוליה כהדי סלע
 ע"כ. והתירוץ הב' מוכח כהדיא בסוגיא דפ' חלון] והא דמשנה ג' פ"ה דבעינן שיהא הבור מלאה לא דמי להכא דהתם אין מקום
 פטור ביניהם. אלא מקום שלא עירבו בו: [שופכין. מל' הר"ב שכתב דוקא באשפה של רבים וכו'] אבל באשפה של יחיד אין
 זרקין לה וכו'. משמע שגרסוהו במשנה זרקין וה"ג מייחי לה בפ"ק דף ח' וכתבו עלה החוספות ח"ל זרקין לה בשבת משמע
 שהאשפה רחוקה מן הכותל ודרך למעלה מי' זרקין לה דהוי מקום פטור. ואינה דגרסי שופכין ע"כ לשונם]: ז' ממלאין
 תחתיו. כתב הר"ב דכיון וכו' ונמלאו כמחילתו וכמ"ש בפור א"ח ס' ס"ב ועקבן במקום שמחזרין לאלין גבוה עשרה ע"כ.

